

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Σύνδρομνται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπερ κα. « Ἐστίας »

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

11 Ὀδὸς Μουσῶν 11
Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάξις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολῆς δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρέπει νὰ ὑπανδρεύονται αἱ πτωχαί. — Μία ἄσπρη τρίχα (ποίημα Γ. Μακροζῶ). — Τὸ γυναικεῖον ζήτημα ἐν Ἰταλίᾳ. Α' (ὑπὸ κ. Ἀμαδόρη). — Ἡ χειραφετημένη (ὑπὸ Μάϊας). — Ἡ προμητορικὴ ἀμαρτία (ἐκ τοῦ ἀπολεισθέντος Παραδείσου τοῦ Μίλτωνος). — Ἡ ἐπιθεώρησις τῆς κοινωνικῆς ἠθικῆς. — Ἀπὸ τὰς Ἄλπεις (ἔμμετρος περιγραφή ταξιδίου ὑπὸ κ. Φλωρεντίας Φουντουκλή). — Γυναικεῖος κόσμος (ὑπὸ Παρισινῆς). — Γυναικεῖα φιλανθρωπικὴ κινήσις.

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΥΠΑΝΔΡΕΥΟΝΤΑΙ ΑΙ ΠΤΩΧΑΙ ;

Κυρία Διευθύντρια.

Παρηκολούθησα καὶ ἐγὼ μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος τὸ ζήτημά σας περὶ τοῦ ἂν πρέπει ἢ ὄχι νὰ ὑπανδρεύονται αἱ πτωχαί. Νομίζω ὅτι εἶναι ζήτημα μεγάλης ζωτικότητος καὶ ὅτι ὅσον περισσότερο καὶ βχθύτερον συζητηθῆ, τόσο καὶ τὸ ἐκ τῆς συζητήσεως ταύτης προκύψον συμπέρασμα θὰ εἶναι εὐεργετικώτερον διὰ τὸ φῶλον μας πρωτίτως καὶ διὰ τὴν πατρίδα ὑπὸ γενικωτέρων ἔποψιν.

Ἐπειδὴ δὲ νομίζω ὅτι εἰς πᾶν ζήτημα πρέπει νὰ ἀνατρέχη τις εἰς τὸ παρελθὸν καὶ νὰ ζητῆ παρὰ τῆς ἱστορίας, τῆς ἀσφαλοῦς αὐτῆς διδασκαλοῦ, πολυτίμητα διδάγματα, ἀνατρέχω καὶ ἐγὼ εἰς τὸ παρελθόν, τὸ χριστιανικὸν ὅμως παρελθόν, ὑπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ ὁποῖου κανονίζεται σήμερον καὶ ὁ γάμος καὶ ἡ οἰκογένεια.

Λοιπὸν εὐθὺς ἀπὸ τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ χριστιανισμοῦ παρατηρεῖται ποιά τις ὑπεκφυγὴ τοῦ γάμου, ἣν ἐνθαρρύνει καὶ ἐνισχύει ἡ θρησκεία διὰ τῆς συστάσεως πολυαριθμῶν μονῶν ἀμφοτέρων τῶν φύλων. Καὶ τὰς μοναχὰς ἡ θρησκεία μας ὀνομάζει συζύγους τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀδελφὰς τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ὑψοὶ εἰς τιμὴν αὐτῶν στυλοβάτην, πρὸς ὃν δὲν δύνανται νὰ ἀξιοῦσι θέσιν αἱ κοσμικαὶ γυναῖκες.

Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Χριστὸς ἀπέφυγε τὸν γάμον καὶ πολὺ πε-

ρισσοτέραν εὐνοίαν ἐδείκνυε πρὸς τὴν ἀδελφὴν τοῦ Λαζάρου Μαρίαν, ἢ ὅποια φεύγουσα τὰ τοῦ κόσμου καὶ τῶν οἰκιακῶν φροντίδων, ἤκουε μετ' ἀληθοῦς χαρᾶς τὴν διδασκαλίαν του ἢ εἰς τὴν Μάρθαν τὴν κοσμικὴν, ἢ ὅποια ἦτο τόσο καλὴ καὶ προνοητικὴ οἰκοδέσποινα.

Ἐπειδὴ δὲ πᾶσα πρᾶξις καὶ πᾶσα ἀπόφασις τοῦ Θεανθρώπου εἶχε σκοπὸν πάντοτε εὐεργετικὸν διὰ τὴν ἀνθρωπότητα, νομίζω ὅτι καὶ ἡ ἀποφυγὴ του ἀπὸ τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου καὶ ἡ προτίμησις του πρὸς τὰς σφιερούσας τὸν βίον των ὑπὲρ τῆς θρησκείας ἀπετέλει μίαν ἐπὶ μᾶλλον ἐνδειξίν τῆς σοφίας του καὶ τῆς μεγάλης πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα ἀγάπης του.

Δὲν ἐκηρύχθη κατὰ τοῦ γάμου ὁ Χριστὸς, διότι θὰ ἐκηρύττετο τότε ὑπὲρ τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἀλλὰ δὲν ἐκηρύχθη καὶ ἀπολύτως ὑπὲρ αὐτοῦ, ἀφοῦ μάλιστα λέγει τὸ ὅστις θέλει ὀπισω μου ἐλθεῖν ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀκολουθεῖτω μοι. Λοιπὸν ὁ ἀπαρνούμενος ἑαυτὸν εἶτε ἀνὴρ εἶναι, εἶτε γυνή, κατ' ἀνάγκην θὰ ἀρνηθῆ τὰς χαρὰς τοῦ κόσμου καὶ τῆς πατρότητος καὶ μητρότητος καὶ τὰς ἀπολαύσεις τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου.

Δὲν δύναμαι δὲ νὰ παραδεχθῶ ὅτι ὁ Χριστὸς ὁ ἐνσαρκῶνων ἐν ἑαυτῷ τὴν ὑπερτάτην ἰδέαν τοῦ φιλαλληλισμοῦ, ἡδύνατο νὰ ἀποτρέψῃ ἀπὸ τοῦ γάμου ἀνθρώπους, ἀπλῶς ἀπὸ θρησκευτικὸν φανατισμὸν, ἢ ἀπὸ ἐγωϊσμὸν φερόμενος. Ἐν τῇ ὑπερτάτῃ σοφίᾳ του διέγνωσε τὰ ἐκ τῶν κακῶν γάμων προκύπτοντα κακὰ καὶ διὰ τοῦτο ἠθέλησε νὰ ἀφήσῃ μίαν διέξοδον σωτηρίας εἰς ἐκείνους καὶ ἐκείνας, οἱ ὅποιοι ἢ ἕνεκα ἑλλείψεως μέσων ἢ ἑλλείψεως κρίσεως καὶ νοῦ ἢ καὶ σωματικῶν ἀσθενειῶν καὶ παθήσεων, διὰ τοῦ γάμου τῶν μόνον δυστυχίαν καὶ ἀθλιότητα καὶ πόνους κυφοροῦσιν εἰς τὰ ἀνεύθυνα πλάσματα, τὰ ὅποια φέρουν εἰς τὴν ζωὴν.

Τὴν σοφὴν ταύτην γνώμην τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς Ἐκκλησίας ἠσπᾶσθησαν ἀναντιρρήτως καὶ οἱ πατέρες τῆς ἐκκλησίας, οἱ

κανονίσαντες τὰ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, διὰ τῆς ιδρύσεως πολυαριθμῶν μονῶν καὶ νομοθετήσεως τότε διατάξεων, κανονίζουσῶν τὸν βίον τῶν μοναχῶν καὶ τῶν δύο φύλων διὰ προνομίων, τὰ ὅποια οὔτε πόρρωθεν ἠδύνατο νὰ ἐλπίσουν οἱ κοσμικοί.

Πολλοὶ μάλιστα ἐκ τῶν πτερόντων τούτων τόσον ἀπετροπίζοντο τὸν γάμον, ὥστε πρὸς ἀποτροπὴν τῶν ὁμοίων τῶν ἀπὸ τοῦ μυστηρίου αὐτοῦ καὶ ἀπὸ πάσης ἐν γένει μετὰ γυναικῶν σχέσεως ἀπεικόνισαν τὴν γυναῖκα ὡς τὸ ὄν, τὸ μᾶλλον εἰδεχθὲς καὶ ἀποτρόπαιον, εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ὁποίου ἐμφωλεύουν πάντα τὰ κακά.

Ἀλλὰ ὑπῆρξαν καὶ ἄλλοι καὶ αὐτοὶ ἀνήκουν εἰς τοὺς ἐπιφανεῖς κληρικούς τοῦ Καθολικισμοῦ, οἱ ὅποιοι ἐσκέφθησαν νὰ χρησιμοποιήσουν τὰ τάγματα τῶν μοναχῶν ἀμφοτέρων τῶν φύλων εἰς ἐπανόρθωσιν τῶν κακῶν καὶ τῶν δυστυχιῶν, τὰς ὁποίας προκαλοῦν οἱ ἀτυχεῖς γάμοι εἰς τὸν κόσμον. Ἐσκέφθησαν νὰ χρησιμοποιήσουν τοὺς θησαυροὺς τῆς τρυφερότητος καὶ στοργῆς, ἡ ὁποία ἐμπερικλείεται εἰς τὰ γυναικεῖα στήθη τῶν πολλῶν γυναικῶν μοναχῶν, πρὸς περιθαλπίαν καὶ ἀνατροφὴν καὶ διάπλασιν τῆς ψυχῆς τῶν ὀρφανῶν μικρῶν καὶ τῶν ἐγκαταλελειμμένων καὶ τῶν πτωχῶν καὶ τῶν ἀσθενῶν. Ἐντεῦθεν αἱ ἀνά τάγματα σκορπιζόμεναι εἰς τὰ πέρατα τῆς γῆς ἀδελφαί, αἱ ἀψηφούσαι τοὺς κινδύνους καὶ τὰς ταλαιπωρίας, ὅπως μὲ τὸν σταυρὸν ἐπὶ τοῦ στήθους καταστήσωσιν ὀλιγώτερον βαρὺν τὸν σταυρὸν τοῦ πόνου καὶ τῆς οὐδύνης, ἢ φέρουν γεννώμενα τὰ ἀπόκληρα τοῦ κόσμου πλάσματα. Ὅπου νόσοι μολυσματικαί, ὅπου χολέρα καὶ πανώλης, ὅπου αἱματοχυσίαι πολέμων καὶ σφαῖραι πυρός καὶ οὐλοῦ, ὅπου ὀρφανία καὶ ἀπανθρωπία καὶ σκληρότης καὶ ἐγκατάλειψις, ἐκεῖ, εἰς τὸ μέσον τῶν κινδύνων καὶ ἡ ἀγγελικὴ μορφή τῆς μοναχῆς γυναικός, ἡ ἀντίπαλος τοῦ θανάτου καὶ διώκτρια τοῦ κακοῦ καὶ τῆς ἀθλιότητος.

Τοικύτη ἀγαμία οὔτε ἀνηθικότητος κυοφορεῖ, οὔτε ἄγονος ἀποβαίνει. Τούταντίον δωρίζει εἰς τὴν ἀνθρωπότητα τὴν ζωὴν, ἢν θυσιάζουν οἱ μωροὶ καὶ κακοὶ καὶ ἄσκοποι γάμοι. Σώζει ἀπὸ τοῦ θανάτου, ὃν τὰ ἀνθρώπινα μίση καὶ πάθη καὶ αἱ μικροφιλοτιμίαι προκαλοῦν λεγεῶνας ὄλας ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν καὶ μικρῶν παιδιῶν. Καὶ εἰς ἐπισφράγισιν ἡ ἀγαμία αὕτη τηρεῖ καὶ ὑψηλὰ τὴν σημαίαν τοῦ Χριστιανισμοῦ, τῆς μεγάλης αὐτῆς θρησκείας τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ τῆς ἀγάπης.

Μία Ἀναγνώστρια

ΜΙΑ ΑΣΠΡΗ ΤΡΙΧΑ

*Στὴ Φύση ὁμῆρος καλῶστεκε
Μὲ τιμωρίας φοβέρα,
Σὰν ἕνας μέγας ἔνοχος,
Ἡ χτεσινή σου μέρα.
Ἐκεῖ καταμαρτύρησαν
Καθρέφτιδες καὶ χτένια
Πῶς ἔκαμε ἀσημέρια
Μία τρίχα σου χρυσή.*

*Στοῦ κόσμου τὴ βασιλίσσα
Ἡ μάθη λέει—Δὲ φταίω
Λουζότου, ὡς ἐδιάβαινα,*

*Τὸ πλάσμα σου τ' ὄρατο
Πλήθος μαλλιά κυμάτιζαν
Στὸ ἀλαστρογέριο σῶμα,
Καὶ τὸ ξανθὸ τους χρῶμα
Νικοῦσε τὴν Αὐγή.*

*Νὰ παραβῶ τοὺς νόμους σου
Κ' ἐκεῖ νὰ σταματήσω
Ἡθελα, καί· μοῦ πόρουμε
Τόση ὁμορφιά ν' ἀφήσω.
Τοῦ κάκου ἀγάλια φεύγοντας
Ἐστάλαξα ἕνα δάκρυ
Σὲ μία τῆς κόμης ἀκρη
Μὲ ἀγάπη καὶ καῦμό.*

*Μήπως ἐκεῖνο ἀγαίρεσε
Κάμμιλα τῆς πρώτης χάρις;
Σταλοῦλα πάχνης γάνης
Στὴ μέση ἀπ' ὄρμου στάρι.
Ἐγὼ θὰ τῶχω καύχημα
Νὰ λέη στὸν κόσμο ἡ Φήμη
Ποῦ ἐταίριασα τ' ἀσημί
Μὲ μάλαμα λαμπρό.*

*Εἶπε· ἂν ἀθῶα κηρύχτηκε,
Δὲν σ' ἔχει αὐτὸ ἐμποδίζει
Νὰ ξερριζώσης ἄπονα
Τὴν τρίχα ποῦχε ἀσπρίσει
Κουβάρι θὰ τὴν ἔρριχτες,
Αἰχῶς οὐράνιο θάμμα,
Σὰ μολυσμένο πρᾶμα
Στὴ μέση τοῦ λουτροῦ.*

*Ἀῖρα λεπτὴ, τὸν κίνδυνο
Τὴν τρίχα ἐπῆρε, ὃ δεύτερη,
Προβλέποντας μὲ φρικη,
Τοῦ κόσμου Βερερική.
Τὴν πῆρε ἔαφρου σ' ἔκαμε,
Πετῶντας χέρι χέρι,
Λαμπρὸ νὰ γένη ἀστέρη
Στὸ θόλο τ' οὐρανοῦ.*

Ἐκ τῶν τοῦ Γ. Μαρκοῦ

ΤΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ ΖΗΤΗΜΑ ΕΝ ΙΤΑΛΙΑ.

Εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν θρησκευτικῶν κοινοτήτων ἀνευρίσκεις τὰ πρῶτα ἔχνη τοῦ γυναικείου ζητήματος ἐν Ἰταλίᾳ. Ἡ γυνὴ ἡ καταφεύγουσα εἰς τὸ μοναστήριον διὰ φύγη τὴν τυραννίαν τοῦ πατρικοῦ οἴκου, ἐὰν ἦτο ἔστω καὶ ὀλίγον ἐνεργητικὴ καὶ εὐφυὴς ἦτο βεβία ὅτι θὰ ἀπέκτα ἐλευθερίαν ἐνεργείας καὶ ἀνεξαρτησίας, τὴν ὁποίαν δὲν θὰ εἶχε ποτε οὔτε εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρός, οὔτε εἰς τὸν οἶκον τοῦ συζύγου. Αἱ καλογραφαί, αἱ ἡγουμένισσαι αὐταὶ ἦσαν ἀληθεῖς γυναῖκες. Ἐξ-παιδεύοντο, ἐγίνοντο, σοφί, καλλιτέχνιδες καὶ μετέδιδον τὰς γνώσεις των εἰς τὰς νέας κόρας τῆς ἀριστοκρατίας.

Ἡ γαλλικὴ ἐπανάστασις καὶ οἱ πόλεμοι τοῦ τέλους τοῦ 18ου αἰῶνος αἰῶνος ἔθεσαν τέρμα εἰς τὴν κατάστασιν αὐτήν. Τὰ μοναστήρια κατηδαφίσθησαν καὶ αἱ μοναχῆς διεσπάρη-

σαν. Βραδύτερον ὅταν τὰ θρησκευτικὰ κοινῶδια ἠδυνήθησαν νὰ ἀνασχηματισθοῦν τὰ πράγματα μετεβλήθησαν. Τὸ βασιλεῖον τῶν μεγάλων ἡγουμενισσῶν εἶχε λήξει. Αἱ νεάνιδες ἄλλως τε ἔμεναν ἐλάχιστον καιρὸν εἰς τὰ μοναστήρια· ἡ πνοὴ τῆς ἐλευθερίας εἶχε πνεύσει ἐπὶ τῆς νέας γενεᾶς· ἡ ἐπανάστασις εἶχε ρίψει τὴν γυναῖκα εἰς τὴν γενικὴν ἀναστάτωσιν. Ἡ Ἰταλίς πάντοτε μεγάλη ἐρωτόληπτος εἶχεν ἀκολουθήσει εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης τὸν ἄνδρα ὃν ἠγάπα. Ὁ σύζυγος, ὁ πατήρ, ὁ υἱός, τῆς ἐπροσωποποιοῦν δι' αὐτὴν τὴν ιδέαν τῆς πατρίδος.

Αἱ πρὸ τῆς ἐπανάστασεως μοναχῆς ἦσαν πνεύματα ἀνεξάρτητα, φεύγοντα τὸν συζυγικὸν ζυγὸν καὶ ζητοῦντα σφαίραν ἐνεργείας ὑψηλοτέραν τῆς τοῦ οἴκου. Αἱ γυναῖκες τῆς ἐπανάστασεως ὑπῆρξαν ἐπαναστάτιδες, ἱκαναὶ νὰ ὑποστῶσι πᾶσαν στέρησιν, νὰ ἀντιστῶσιν εἰς πᾶσαν ἀπειλήν, νὰ ὑποστῶσι καὶ τὴν φυλακὴν ἀκόμη μᾶλλον παρὰ νὰ προδώσωσι τὴν ιδέαν, ἢν ὑπερήσπιζον διὰ τῆς ἀνδρείας καὶ τῶν μειδιαιμάτων των.

Ὅταν ἡ περίοδος τῆς πάλης παρήλθε καὶ ἡ Ἰταλία ἀναδιωργανώθη, ὁ λαὸς ἐστράφη εἰς τὰ εἰρηνικὰ ἔργα του, εἰς τοὺς ἀγρούς, εἰς τὰ ἐργαστήρια· ἀλλ' ἡ γυνὴ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ὑποκύβη εἰς τὸν ζυγὸν τοῦ παρελθόντος.

Μέγα ἔργον τὴν ἀνέμενε· ὡς εἶχεν εἶπει ὁ d'Azeglio: τὴν ὅπου ἐγειρεν ἡ Ἰταλία, πρέπει νὰ κάμωμεν καὶ Ἰταλίους. Μόνη ἡ παιδεία ἠδύνατο νὰ ἐξυψώσῃ τὸν λαὸν καὶ νὰ τὸν καταστήτῃ ἠθικῶς ἀξίον τῆς ἐλευθερίας, ἢν εἶχεν ἀποκτήσῃ εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης. Τότε αἱ γυναῖκες προσεφέρθησαν πανταχόθεν διὰ νὰ ἀφοσιωθῶσιν εἰς τὴν διδασκαλίαν, τὸ κατ' ἐξοχὴν πατριωτικὸν τοῦτο ἔργον. Μὲ μικρὰ παιδαγωγικὰ ἐφόδια, ἀλλὰ μὲ πολλὴν κρίσιν καὶ νοημοσύνην καὶ μὲ θαυμασίαν ἐγκαρτέρησιν ἐσκοπίσθησαν εἰς τὰς πόλεις καὶ εἰς τὰ χωρία, περιφρονούσαι τὰς προλήψεις καὶ καταπολεμοῦσαι τὴν ἀμάθειαν. Ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ταπεινῶν τούτων ἱερειῶν ἐξῆλθον αἱ μεγάλαι παιδαγωγοὶ τῆς νεωτέρας Ἰταλίας, ἡ Γιουλία Κολομπίνη, ἡ Αἰκατερίνη Φραντζέσκη - Φερρούτσι, ἡ Φελιτσιτά Μοράντη, ἡ Ἑρμινία Φούα - Φουζινάτο τῆς Βενετίας.

Αἱ πρόδρομοι αὐταὶ τῆς χαρακτηριστικῆς ἕβαν τὰ θεμέλια τῆς ιδέας τοῦ γυναικείου ζητήματος, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν. Θὰ προσεβέβησαν, ἐὰν ταῖς ἐδίδετο τοιοῦτος τίτλος. Ἐν πρᾶγμα ἐπεδίδον: νὰ καταπολεμήσωσιν τὴν ἀμάθειαν καὶ τὰς προλήψεις, νὰ ἐξυψώσωσιν τὴν γυναῖκα εἰς τὸ πνευματικὸν ἕδαφος καὶ νὰ τῆς ἐξασφαλίσουν τὸ δικαίωμα τῆς ἐκπαιδεύσεως. Εἰς τὸν νέον δρόμον, ὅστις ταῖς ἠνοίγετο αἱ γυναῖκες κατέλαβον ἀμέσως σπουδαίαν θέσιν. Ἀρχίσασαι ἀπὸ τὰ νηπιαγωγεία καὶ τὰ σχολεῖα τῆς κατωτάτης παιδείσεως, προήχθησαν ταχέως εἰς τὰ σχολεῖα τῆς μέσης καὶ ἀνωτέρας παιδείσεως. Σήμερον διδάσκουν πολυπληθεῖς εἰς τὰ διδασκαλεῖα καὶ πολλὰ ἐφθασαν καὶ μέχρι τῶν Πανεπιστημίων. Ἡ δεσποινὴς Κατάνη διδάκτωρ τῆς ἱατρικῆς εἶναι καθηγήτρια τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βολωνίας καὶ ἡ δις Παυλίνα Schiff διδάσκει τὴν γερμανικὴν φιλολογίαν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Παυίας.

Πλὴν τούτου ἡ ἀνωτέρα παιδείσις ἡ παρεχομένη εἰς τὰς γυναῖκας ἐξησφάλισεν εἰς αὐτὰς θέσεις εἰς τὸ ἐμπόριον, εἰς τὰ ταχυδρομεία, τοὺς τηλεγράφους, τὸ τηλεφώνον, ἐκ τῶν ὁποίων μετρίως ἱκανοποιοῦνται, τοῦ ἀνδρὸς παραδεχθέντος

τὴν γυναικὰ εἰς τὴν ἐργασίαν μόνον διὰ λόγους οικονομικούς.

Ἰδίως διὰ τὰς ἐργατίδας ἡ γλίσχρα ἀμοιβὴ τῆς ἐργασίας δημιουργεῖ θέσιν ἀκροσφαλῆ καὶ πλήρη κινδύνων. Ἐν Ἰταλίᾳ ἡ ἀναλογία τῶν ἐν τῇ βιομηχανίᾳ ἀσχολουμένων γυναικῶν εἶναι ἐπίσης πολυπληθής, ὅσον καὶ ἀλλαχοῦ. Πληρόνται ὀλιγώτερον καὶ ἐργάζονται περισσοτέρας ὥρας τὴν ἡμέραν. Ἐξ ἄλλου ἡ θέσις τῆς ἐργαζομένης γυναικὸς εἶναι καλλιτέρα τῆς τῶν ἄλλων, διότι, κατὰ τὸν νόμον, αὕτη διαθέτει ἐλευθέρως τὸ ἐκ τῆς ἐργασίας τῆς εἰσόδημα.

Ἦπο πολιτικὴν ἔποψιν οἱ Ἰταλικοὶ νόμοι εἶναι ἐν γένει μᾶλλον ἐλευθεριώτεροι καὶ ἰσώτεροι ἀπὸ τοὺς τῶν ἄλλων κρατῶν. Αἱ γυναῖκες δύνανται νὰ παρίστανται ὡς μάρτυρες εἰς τὰς πολιτικὰς πράξεις, νὰ εἶναι κηδεμόνες τῶν τέκνων των, νὰ διαχειρίζωνται τὴν περιουσίαν των, νὰ διευθύνωσι τὸ ἐμπόριον. Ἀπὸ τοῦ 1893 αἱ ἐργατίδες μετέχουν τῶν ἐμποροδικείων ὄχι μόνον ὡς ἐκλογεῖς, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐκλέξιμοι. Τὸ σχετικὸν ἄρθρον λέγει: Αἱ γυναῖκες περιλαμβάνονται εἰς τοὺς καταλόγους τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν βιομηχανῶν καταστηματαρχῶν. Αἱ πρῶται ἐκλογαὶ ἔγειναν εἰς τὸ Μιλᾶνον καὶ εἰς τὸ Τουρίνον καὶ αἱ γυναῖκες ἔλαβον ἐνεργότατον μέρος, ἐκλέξασαι πολλὰς ἀντιπροσώπους των ὡς ἐμποροδίκας.

(Ἐκ τῆς Revue de la Morale Sociale) Ἀμαδοῦρη-Μαριάνη

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια)

Ἐλα δέ, μὴν πέρνης τὰ πράγματα τόσον τραγικὰ, εἶπεν ἡ Λέλα εἰς τὴν ἀδελφὴν τῆς. Βεβίως δὲν θὰ σὰς καταστρέψω εἰς τοὺς τρεῖς τέσσαρας μῆνας ποῦ θὰ μείνω μαζὶ σὰς. Καὶ ἐνῶ ὠμίλει ἔρριπτε τὸ τελευταῖον βλέμμα εἰς τὴν τουαλέτταν τῆς καὶ ἔβρεχε τὸ μανδύλι τῆς μὲ κολώνιαν, ἐτοιμαζομένη νὰ ἐξέλθῃ.

Ἀφρὺ θέλεις νὰ χαλάσης τὸν γάμον τοῦ Κώστα καὶ ἐμποδίσεις καὶ τὴν Ὀλγίαν νὰ ὑπανδρευθῇ μὰ ὥρα πρὶν, ἔτσι καὶ ἐγὼ θὰ εἶμαι ἡ αἰωνία μικρὰ καὶ οὔτε εἰς τὸν κόσμον θὰ μὲ πέρνων, οὔτε τουαλέττες θὰ μοῦ κάνουν, εἶπε στενάζουσα ἡ Ἐμμα.

Μὴν εἶπες τίποτε τῆς μητέρας καὶ ἔχομεν πάλιν καμμίαν σκηνὴν καὶ σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι θὰ προσπαθήσω νὰ μὴ χαλάσω κανενὸς τὸν γάμον καὶ κανενὸς τὰ σχέδια. Ὁ Κώστας εἶναι ἀρκετὰ μεγάλος, ὥστε νὰ ἠμπορῇ νὰ ὑπερασπισθῇ μόνος του τὸν ἐαυτὸν του, προσέθηκεν ὡς μονολογοῦσα ἡ Λέλα. Καὶ διευθυνομένη πρὸς τὴν κλίνην τῆς ἐστράφη πρὸς τὴν μικρὰν εἰκόνα τῆς Ἀγίας Ἐλένης τὴν ἀνηρτημένην ἐπὶ τοῦ τοίχου· ἐσταύρωσε τὰς χεῖράς τῆς καὶ ἤρχισε νὰ προσεύχεται.

Ἐβλέπε τις καὶ εἰς τὴν στάσιν τῆς καὶ εἰς τὸ ὄψος καὶ τὴν ἔκφρασιν τῆς φυσιογνωμίας τῆς ὅτι ἦτο πολὺ δυστυχῆς καὶ ὅτι συνειδημένη νὰ πιστεύῃ ἀκράδαντως ὅτι ὁ Θεὸς ἐπένεβαινε εἰς πᾶσαν πράξιν τῶν ἀνθρώπων, κατέφευγεν εἰς αὐτὸν διὰ νὰ ἐξομαλύνῃ ὅλα αὐτὰ τὰ δυσάρετα πράγματα. Ἡ Ἐμμα ἐξῆλθεν ἐν τῷ μεταξῷ. Θεέ μου, εἶπε τότε ἡ Λέλα στενάζουσα, ἐμπόδισε τὸν γάμον αὐτὸν τοῦ Κώστα μας καὶ φώτισε τὴν μητέρα μου καὶ τὸν πατέρα μου καὶ τὰς ἀδελφάς μου εἰς τὸ καλὸν καὶ τὴν ἀλήθειαν. Ἀγία Ἐλένη μου, προσέθηκε μεσίτευσεν πλησίον τοῦ Πλάστου μας διὰ νὰ συγχω-

ρήση όλους ἐδῶ μέσα διὰ τὰ ψέυματα καὶ τὰς πονηρίας καὶ τὰς ὑποκρισίας των. Ὑπόσχομαι εὐθύς ὡς φθάσω εἰς τὴν Πετρούπολιν νὰ ἀνάψω εἰς τὴν μεγάλην εἰκόνα σου τὴν θαυματουργὴν μίαν μεγάλην λαμπάδα. Καὶ ἐπανελάβε τρεῖς φορές τὴν ὑπόσχασίν σου. Ἐπειτα ἔκαμε κατ' ἐπανάληψιν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, ὑποκλινομένη ἐδαφιαίως κατὰ τὸ Ρωσικὸν ἔθιμον τῶν προσευχομένων.

Μὲ τὴν καρδίαν τώρα ἐλαφροτέραν διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν. Ἡ προσευχὴ ἐκείνη ἢ αὐτοσχέδιος, ἢ ἐκπεμφθεῖσα ἀπὸ τὴν ἀφελῆ καὶ παιδικὴν ἀκόμη ψυχὴν τῆς τὴν εἶχεν ἀνακουφίσει. Ἡ ἐλπίς εἶχε ρίψει τὰς φωτεινὰς ἀκτῖνάς σου μέσα εἰς τὴν καρδίαν σου. Εἶχε τὴν βεβαιότητα ὅτι ὁ Θεὸς θὰ τὴν ἤκουεν, ὅτι τὰ πράγματα θὰ ἐκλονίζοντο διὰ τὸ καλὸν ὄντων. Διότι ἂν καὶ δὲν εἶχεν ὁμιλήσει εἰς τὴν προσευχὴν σου διὰ τὸν γάμον σου Ὀλγίνας, εἶχεν ὅμως τὴν βεβαιότητα ὅτι ὁ Θεὸς θὰ ἐλάμβανε πρόνοιαν καὶ δι' αὐτό.

Κατῆλθεν εἰς τὴν τραπέζαν χαρωπὴ, εὐχαριστημένη, καλὴ μὲ ὄλους, προσπαθοῦσα νὰ τοὺς δικαιολογῇ, ἐμμένουσα πάντοτε εἰς τὴν ἰδέαν σου ὅτι ὁ πατέρας σου θὰ ἦτο ἀσθενὴς καὶ διὰ τοῦτο ἔζη τόσον ὀλίγον ἀνδρικά, ὅτι ἡ μητέρα σου ἀπὸ τυρλὴν ἀγάπην πρὸς τὰ παιδιὰ σου καὶ πόθον σου εὐτυχίας των ἠναγκάζετο νὰ μὴ μεταχειρίζεται πάντοτε τὴν εὐθεϊαν ὁδὸν πρὸς ἐπιτυχίαν σου ἐπιδικωμένης, κατ' αὐτήν, εὐτυχία ταύτης.

Ὁ πατέρας κατῆλθε τελευταῖος. Ὅλοι ἔμεναν ὄρθοι, μέχρις οὗ ἔλαβε τὴν θέσιν σου εἰς τὸ τραπέζι. Καὶ ἡ γαλιὰ, ἂν καὶ ἀσθενὴς ὄλην τὴν νύκτα, εὐρέθη ὅμως καὶ αὐτὴ εἰς τὴν θέσιν σου, χλωμὴ, ρυτιδωμένη, διαφανὴς σχεδὸν ὑπὸ τὸ λεπτὸν δερμα σου, μὲ τὰ βλέφαρα κατακόκκινον, μὲ τὰ χεῖλη λευκὰ ὑπὸ τὸ πτυχῶν πλαίσιον των, μὲ τὰ λευκά σου μαλλιά, ἐκφεύγοντα ὡς ἀκτινωτὸν ἀγίας ὑπὸ τὴν μαύρην σκούφιαν σου. Ὁ καφρὸς ἐσερβερίσθη ἀπὸ τὴν μητέρα, ἀφοῦ προσεφέρθη πρῶτον εἰς τὸν πατέρα τὸ βάζον μὲ τὴν ῥοδοζάχαριν, καὶ ἔπειτα τὸ νεκρότο σου μὲ ὠραῖα μπισκοτάκια σου βανίλιας καὶ μὲ φριγανῆς ψωμὶ ἀλειμμένα μὲ φρέσκο βούτυρον.

Οἱ ἄλλοι ἐπῆραν τὸν καφρὸν των ἀπλοῦστατα μὲ ὀλίγον ψωμὶ, μόνον δὲ ἡ Ὀλγίνα ὡς ἀναιμικὴ καὶ ὡς πρώτη κόρη, ἔχουσα ἀνάγκην νὰ διατηρεῖται ἀνθηρὰ, ἔπερε καὶ ὀλίγον γάλα.

Ἡ Λέλα ἤρχισε πάλιν νὰ σκανδαλίζεται: Διατὶ τάχα ἔλεγε μὲ τὸν νοῦν σου νὰ μὴ ἔχη καὶ ἡ γαλιὰ ὀλίγον γάλα καὶ ὀλίγον φρέσκο βούτυρον. Διατὶ τοῦλάχιστον νὰ μὴ γείνη καὶ λόγος περὶ σου ἀσθενείας σου τῆς νυκτός. Διατὶ τόση ἀδιαφορία πρὸς τὴν ἀρχηγὸν αὐτὴν σου οἰκογενεῖς, πρὸς τὴν γραῖαν αὐτήν, ἢ ὅποια ἀφοῦ ἐγέννησε καὶ ἀνέθρεψε τὸν πατέρα, εἶχεν ἀφιερῶσει, ὄλην σου τὴν ζωὴν καὶ εἰς τὴν ἀνατροφὴν καὶ περιποίησιν ὄλων τῶν παιδιῶν.

Καὶ ἐζήτησε νὰ περιποιηθῇ τὴν γραῖαν, ὅτε ὁ πατέρας σου διέλυσε τὴν σιωπὴν. Ἀ! γαλιὰ, δὲν μὰς λὲς κανένα χορατό, σήμερον. Μὰς κάνης τὸ σοδαρό;

Ὅλοι ἔσπευσαν νὰ γελάσουν, ὡσὰν ὁ πατέρας σου νὰ εἶχεν εἶπει καμμίαν ἔκτακτον εὐφρολογίαν.

— Ἡ γαλιὰ ἦτον ἄρρωστη πολὺ ἀπόψε, εἶπεν ἡ Λέλα καὶ δὲν ἔπρεπε καὶ νὰ σηκωθῇ.

— Ἄρρωστη! ἀνεφώνησε συνοφρουόμενος ὁ κ. Μεριδώφ.

Ἄρρωστη; Χωρὶς ἄλλο ἀπὸ βαρυστομαχίαν. Δὲν λέω ἐγὼ ὅτι δὲν πρέπει νὰ τρώγῃ τὸ βράδυ. Φαντασθῆτε νὰ ἄρρωστηθῇ ἀπὸ τὸ πολὺ φαῖ καὶ ἡμεῖς νὰ ὑποφέρωμεν καὶ νὰ βασιανίζωμεθα μὲ τὴν ἀρρώστιαν σου. Μὰ, γαλιὰ, δὲν πρέπει νὰ εἰσαι τόσο λαίμαργη καὶ τόσο ἐγωίστρια! Ἀκούς ἐκεῖ! νὰ ἔχωμεν τώρα ἀνησυχίες.

Ἡ δυστυχὴς γραῖα ἤρχισε νὰ διαμαρτύρεται. Καλὴ τί ἄρρωστη! δὲν ἔχω τίποτε. Καὶ χθὲς βράδυ δὲν εἶχα φαῖ παρὰ μόνον τὴν σούπαν μου.

— Ὅχι εἶχες φαῖ τὸ μεσημέρι περισσότερο, εἶπεν ὑφόνων τώρα τὴν φωνὴν ὁ κ. Μεριδώφ καὶ ἐξοργιζόμενος.

— Καλὴ μὴ συγχίζεσαι, Γιωργάκη μου, εἶπεν ἡ κ. Μεριδώφ καὶ δὲν εἶναι τίποτε. Δὲν ξέρεις τώρα σὺ τῆς ἀρρώστιας σου γαλιὰς;

Ἡ Λέλα ἤθελε νὰ εὐρίσκει τὴν στιγμὴν αὐτὴν δέκα μέτρα ὑπὸ τὴν γῆν. Δὲν ἠλπιζεν ὅτι ἡ φυσικωτάτη ἀδιαθεσία σου ὀδοντοκτονίαν αὐτῆς γραῖας, ἀντὶ νὰ κινήσῃ τὴν στοργὴν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ υἱοῦ σου θὰ ἐξήγειρε τὴν ἀγανάκτησίν σου. Ἀναντιρρήτως ὁ πατέρας σου θὰ ἔπασχεν ἀπὸ καρδιακὸν νόσημα καὶ διὰ τοῦτο ἦτο τόσο παράφορος, τόσο εὐερέθιστος.

Ἡ γραῖα διὰ νὰ πιστοποιήσῃ ὅτι δὲν εἶχε τίποτε, ἤρχισε νὰ λέγῃ ἀστεία. Ἄλλ' ὁ υἱός σου τὴν διέκοψεν ἀποτόμως:

— Ἀφοῦ εἶσαι καλά, γὰρ νὰ λέγῃς ἀνοησίαις ἦτο περιττὸν νὰ σπάσης τὴν χολὴν μας ἀπὸ τὴν ἀνησυχίαν, εἶπεν, ἀγριοκυττάζων ἐναλλάξ τὴν μητέρα σου καὶ τὴν Λέλαν.

Ἡ μητέρα σου τὴν ἐκύτταζεν ἐπίσης δάκνουσα τὰ χεῖλη, ὡς νὰ τὴν ἐπέπληττε διὰ τὴν σκηνὴν, ἣν εἶχε προκαλέσει. Ἡ Ἐμμα ἔπιπε τὸν καφρὸν σου καὶ χωρὶς νὰ βλέπῃ τὴν ἀδελφὴν σου ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐσκέπτετο: δὲν εἶπα ἐγὼ πῶς αὐτὴ θὰ μὰς καταστρέψῃ ἐδῶ μέσα.

Ἄλλ' ἡ κ. Μεριδώφ ἀπεμάκρυνεν ἐπιτηδείως τὴν καταγίδα. Εἰς τὸ παράθυρον σου τραπέζαν, ἢ ὅποια ἦτο ἰσόγειος, εἶχε πλησιάζει ὁ λαχανοπώλης, ὁ ὁποῖος ἐζήτησε διαταγὰς διὰ τὰς προμηθείας σου ἡμέρας.

— Πήγαινε ἔς τὴν πόρτα, ἢ μαγειρίσσε ξέρεῖ τί θὰ πάρῃ. Καὶ παρευθὺς ἤρχισε νὰ καταστρώνῃ τὸ μενου σου ἡμέρας. Ὡς ἐμπνευσθεῖσα δὲ καὶ διὰ νὰ ἀλλάξῃ ἐντελῶς ὁμιλίαν προσέθηκε: καθὼς σοῦ εἶπα, Γιωργάκη, θὰ πάω γιὰ τὴν ὑπόθεσίν σου εἰς τὴν κ. Δέδερν καὶ θὰ τὴν καλέσω νὰ ἔλθῃ νὰ φάγωμεν τὸ βράδυ μαζί σου καὶ νὰ μὰς φέρῃ καὶ τὴν τελειωτικὴν ἀπάντησιν.

Καὶ τότε θὰ χρειασθῶμε ἕνα μεγάλο ψάρι, προσέθηκε μετὰ μικρὰν σιωπὴν, διὰ μαγιονέζαν.

Ὁ Γιωργάκης ἐσκέπτετο, πάντοτε κατηφὴς καὶ συνοφρουμένος.

— Καὶ ὁ γυιὸς σου θὰ εἶναι ἐδῶ εἰς τὸ δεῖπνον. Ὅχι ἦτο πολὺ νόστιμον νὰ δίδεται χάριν σου καὶ διὰ τὰ συμπερόντά σου ἕνα τραπέζι, νὰ γείνουν τόσα ἔξοδα καὶ ἐκεῖνος νὰ λείπῃ.

Ἡ Λέλα πάλιν ἐσκέπτετο: μὰ διατὶ ὁ πατέρας σου νὰ λῆ πάντοτε ὁ γυιὸς σου, ὅταν ὀμίλει διὰ τὸν Κώστα εἰς τὴν μητέρα. Μήπως δὲν ἦτο ἰδικὸς τοῦ υἱοῦ; μήπως δὲν ἐλέγετο Μεριδώφ. Διατὶ αὐτὴ ἢ ἀπέχθεια, αὐτὸ τὸ μῖσος σχεδὸν διὰ τὸν μοναχογιόν, τὸν ὁποῖον ἢ μητέρα ἐλάτρευε.

Ἡ δυστυχὴς κ. Μεριδώφ ἔδραξε τὰ χεῖλη καὶ εἰς τὸ

ἀρσώπον σου ἐξωγραφίθη ἢ ἀγωνία ὡς μεγάλου ἐπικειμένου κινδύνου. Ἐὰν πραγματικῶς ὁ Κώστα δὲν ἐπέστρεφεν εἰς τὸ βράδι! Ἐὰν ἔτρωγεν ἐξω, τί τρομερὰ σκηνὴ καὶ τί φάσκον διὰ τὸ σχέδιόν σου. Ὁ Γιωργάκης θὰ ἐχαλοῦσε τὸν κόσμον ἢ κ. Δέδερν θὰ προσεβλάτο καὶ, τίς οἶδε, ὁ γάμος σου θὰ ἐματαιούτο. Ἡ πρόσκλησις λοιπὸν δὲν ἔπρεπε νὰ γείνη τὸ δεῖπνον ἔπρεπε νὰ ἀναβληθῇ. Ἄλλως τε καὶ ὁ Γιωργάκης εἶχε συγχισθῇ μὲ τὴν ἀνόητον ὑπόθεσιν σου γαλιὰς καὶ συνήθως ἢ δυσαρέσκεια σου καὶ τὰ νεῦρά σου, ὅσκις τὸν ἐτάρατταν, ἐκρατούσαν ὀλόκληρον ἐβδομάδα. Ἄλλὰ δὲν εἶπεν οὔτε λέξιν περὶ σου ἀναβολῆς. Ὅχι ἐπροφασίζετο ὅτι δὲν εἶχε τὴν κ. Δέδερν καὶ ὅτι ἀφοῦ δὲν θὰ προέβαιεν αὐτὴ εἰς τίποτε ἐντὶς σου ἡμέρας, ἦτο περιττὸν νὰ γείνη τὸ τραπέζι, χωρὶς σκοπὸν.

Τὸ πρόγευμα ἐτελείωσε μὲ πολλὴν ψυχρότητα. Ἐπειδὴ εἶχαν ἀργήσει νὰ ἐξυπνήσουν ἦτο πλέον μεσημέρι σχεδόν. Ὁ πατέρας δὲν θὰ κατήρχετο εἰς τὸν Γαλατῶν, παρὰ μετὰ τὸ μεσημέρι. Ὅλοι ἦσαν ἀνήτχοι μήπως δὲν ἐξέλθῃ διόλου. Ἡ Ὀλγίνα πονηρὰ, ἐσηκώθη, ἐξεκρέμασε τὸ καπέλλο σου ἀπὸ τὴν κρεμάστραν σου εἰσόδου καὶ ἤρχισε νὰ τὸ βουρτσίζῃ. Ἡ Ἐμμα ἔτρεξε νὰ ἰδῇ, ἐὰν τὰ γαλόσια σου ἦσαν καθαρισμένα καὶ νὰ φέρῃ τὸ ἐπανωφόρι. Ἡ κ. Μεριδώφ διὰ νὰ βεβαιωθῇ ἐὰν ὁ σύζυγός σου θὰ ἐξήρχετο, τοῦ εἶπε: Λέω νὰ μὴν στείλῃς τώρα ἀμέσως τὸ ψάρι, διὰ νὰ ἰδοῦμεν πρῶτον ἂν ἢ κ. Δέδερν θὰ δεχθῇ τὴν πρόσκλησιν.

Ὁ Γιωργάκης σιωπηλὸς πάντοτε ὡς θεὸς τοῦ Ὀλύμπου, ἀγριοβλέπων τὴν μητέρα σου, ἢ ὅποια τοῦ μειδία, ἐνῶ εἶχε διαθέσει νὰ κλαύσῃ καὶ μορφαζὼν ὡς ἄνθρωπος τοῦ ὁποῖου τὰ νεῦρα ὑπέστησαν τρομερὸν κλονισμὸν ἐσηκώθη τέλος καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν. Ἡ κ. Μεριδώφ μὲ ἐν πῆδημα, τὸ ὅποῖον τὴν μετεκίνησεν ὡς σφαῖραν χονδρὴν κυλιομένην ἐπὶ τοῦ δαπέδου, ἤρπασε τὸ ἐπανωφόρι τοῦ συζύγου σου ἀπὸ τὰ χεῖρα σου Ἐμματος καὶ ἤρχισε νὰ τὸ ἐπιθεωρῇ.

— Τί τὸ κυττάζεις; Δὲν βλέπεις ὅτι ἔχασεν ὄλην σου τὴν φρεσκάδα. Δὲν τὸ ἐστείλατε εἰς τὸν ράπτη νὰ τὸ σιδερώσῃ; Μὰ τί σὰς μέλλει; Ποῖος φροντίζει ἐδῶ μέσα. Τόσες γυναῖκες καὶ μόνον νὰ τρώτε ξέρετε.

Ἡ κοκώνα Κατίγκω οὔτε συνοφρουθῆ καὶν διὰ τὴν περιποίησιν. Τὸ μειδία δὲν ἐσβέσθη ἀπὸ τὰ χεῖλη σου. Μὴ συγχίζεσαι, Γιωργάκη μου, τοῦ εἶπε περιστέλλουσα τὸν ὄγκον σου καὶ προσπαθοῦσα νὰ φαίνεται ὅσον τὸ δυνατόν ταπεινότερα. Ἐχῆς δικαίον. Δὲν τὸ ἔστειλα εἰς τὸν ράπτη, διότι θὰ τὸ σιδερώσω μόνη μου. Διατὶ νὰ κάνωμεν ἔξοδα.

Καὶ ἐδοῦθησε τὸν σύζυγόν σου νὰ τὸ βάλῃ, ἐνῶ ἢ Ἐμμα ἐτραβούσεν ἀπὸ πίσω τὴν ρεδεγκότα, διὰ νὰ μὴν τύχῃ καὶ δὲν στρώνει εἰς τὴν πλάτην τὸ ἐπανωφόρι. Ἡ γαλιὰ εἶχε πλησιάζει καὶ αὐτὴ καὶ ἐκρατούσεν εἰς τὰ χεῖρα σου ἕνα μπαστούνι καὶ μίαν ὀμπρέλλαν βροχῆς, τὰ ὅποια εἶχε φέρει ἀπὸ τὴν παρακειμένην εἰσόδον, ἐνῶ ἢ Ὀλγίνα τοῦ εἶδε τὸ καπέλλον σου. Ἐπῆρε τὸ καπέλον ἐπλησίασε πρὸς τὸν ἄνωθεν σου κρεμάστρα ἀνηρητημένον κατῆρπτην ἐδιώρθωτε τὰ μαλλιά σου, μὲ ἕνα κτενάκι, τὸ ὅποῖον ἐβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπη σου, καὶ ἐτοποθέτησε τότε τὸ καπέλλο ἐπὶ σου κέφαλος σου. Ἐπειτα ἢ Ἐμμα ἔσκυψε καὶ τὸν ἐδοῦθησε νὰ βάλῃ τὰ ἀπαστράπτοντα γαλόσια σου, ἐνῶ ἢ κ. Μεριδώφ, ἐκοφεν

ἐν λευκὸν ἄνθος ἀπὸ τὰς γάστρας, αἱ ὁποῖαι ἦσαν τοποθετημέναι ἐπὶ τοῦ παραθύρου σου εἰσόδου καὶ τοῦ τὸ ἐπέρασεν εἰς τὴν κομμοδόχην τοῦ ἐνδύματός σου. Ἡ γραῖα τότε, ἢ ὅποια εἶχε μείνει εἰς τὴν δευτέραν σειρὰν ἐπροχώρησε τεινόντα τὰς τρεμοῦσας καὶ ρυτιδωμένας χεῖράς σου καὶ διατάζουσα περὶ σου ἐκλογῆς.

— Ἀ! γαλιὰ! ξαναμωράματα, εἶπε μὲ κακὴν ἔκφρασιν προσώπου καὶ χειρότερον τόνον φωνῆς ὁ υἱός. Τὴν ὀμπρέλλα θὰ πάω μὲ τέτοιον καιρὸν;

— Μὰ γι' αὐτὸ σοῦφερα καὶ τὰ δύο, παιδάκι μου, καὶ τοῦ ἔτεινε τὴν ῥάβδον, προσθέτουσα μὲ ταπεινὴν φωνὴν: Ὁ Θεὸς μαζί σου, παιδί μου.

— Au revoir, εἶπεν ἡ κ. Μεριδώφ, φιλοῦσα καὶ εἰς τὰ δύο μάγουλα τὸν ἄνδρα σου, ὁ ὁποῖος ἐδέχθη τὰ φιλήματα μὲ ὕψος κουρασμένου ἀνθρώπου. Ἡ Ὀλγίνα εἶχεν ἀνοίξει τὴν ἐξω θύραν.

Ἡ Λέλα, ἢ ὅποια δὲν ἠμπορούσε νὰ ὑποφέρῃ τὸ καθημερινὸν αὐτὸ tableau, ἀλλ' ἢ ὅποια δὲν ἤθελε καὶ νὰ φαίνεται ἀντιπολιτευομένη τὰς οἰκογενειακὰς συνηθείας, εἶχε καὶ αὐτὴ σηκωθῇ καὶ πλησιάζει πρὸς τὴν θύραν, ἐν προφανεῖ ἀμηχανίᾳ, ἀδυνατοῦσα νὰ εὑρῇ τρόπον νὰ λάβῃ καὶ αὐτὴ μέρος εἰς τὸ νεύσιμο τοῦ Δεσπότη, ὡς ἔλεγεν ἀστεϊζομένη, ὅσκις ἔχανε τὴν ὑπομονὴν σου. Εἶχε πλησιάζει πρὸς σου γάστρας: ἐδοκίμαζε νὰ κόψῃ ἐν ἄνθος, ἀλλ' ἢ μητέρα σου, τὴν ἐμπόδισε. Προσποιοῦτο λοιπὸν ὅτι ἐκαθάριζε τὰ φύλλα καὶ παρηκολούθει διὰ τοῦ βλέμματός σου συνοδείαν, ἢ ὅποια εἶχεν ἐξέλθει σου θύρας, εὐχομένη τὴν καλὴν ἐπάνοδον εἰς τὸν οἶκον Δεσπότην. Ἡ κερὰ Ρῆνη εἶχε κάμει καὶ αὐτὴ περὶ τὸ τέλος τὴν ἐμφάνισίν σου ἀπὸ τὴν ὑπόγειον κλιμακὰ, ἢ ὅποια ἔφερεν εἰς τὸ μαγειρεῖον.

— Γιὰ τὴν μία τὸ φαῖ, τσελεπῆ, εἶπε, γιὰτὶ ἀργὰ διατάξαι σήμερον ἢ κοκώνα.

Ὅταν ἢ θύρα ἐκλείσει καὶ ὄλος ὁ γυναικόκοσμος ἐκεῖνος ἐπανῆλθεν εἰς τὴν τραπέζαν, ἐξωγραφίζετο εἰς τὰ πρόσωπα ὄλων μεγάλη εὐχαρίστησις. Οὐφ! εἶπεν ἡ κ. Μεριδώφ. Νόμιμα πῶς θὰ τὸν εἶχαμεν ἐδῶ ὡς τὴν ὥρα τοῦ φαγιοῦ! Ὑστερα μάλιστα ἀπὸ τὴν ἐξυπνη κουβέντα σου Λέλας θὰ μὰς ἔτρωγε

— Μὰ καὶ σὺ, γαλιὰ, αἰωνίως αἰτία γιὰ φασκίαις θὰ εἶσαι, ἐπρόσθεσεν ἢ Ὀλγίνα.

Ἡ Λέλα ἐπετάχθη ὀργισμένη, λησμονήσασα καὶ τὰς ἀποφάσεις σου εἶχε λάβει τὸ πρῶτ, καὶ τὰς ἐπεμβάσεις τοῦ Θεοῦ, εἰς τὰς ὁποίας τόσο ἠλπιζε

Ἐντροπή σου, εἶπε καὶ σὰς καὶ τοῦ πατέρα σου νὰ ἀποπέρνετε ἔτσι μὴ γρη῏ γυναῖκα. Μήπως ἐκεῖνη πταίει, μήπως ἀνησύχησε κανένα, ἂν καὶ παρ' ὀλίγον νὰ πεθῆνῃ τὴν νύκτα. Ἐμένα μου τὸ εἶπεν ἢ κερὰ Ρῆνη.

Ἄλλὰ δὲν ἔχετε καρδιά, δὲν ἔχετε καρδιά. Ἐγὼ τὴν γαλιὰ θὰ τὴν πάω μαζί σου, ἔς τὴν θεία, ὅσὰν θὰ φύγω.

— Χριστὸς καὶ Παναγία, παιδί μου! Ἐγὼ νὰ φύγω ἀπὸ τοῦ Γιωργάκη μου τὸ σπίτι! Ποτέ. Ἀπ' ἐδῶ μόνον πεθαμένη θὰ μὲ βγάλουνε.

— Σιωπὴ, σιωπὴ! εἶπεν ἡ κ. Μεριδώφ, ἢ ὅποια ἀνησύχησεν αἰφνης μὲ τὰ λόγια σου Λέλας. Ἡ θεία ἔστειλεν εἰς δῶρα καὶ χρήματα διὰ τὴν συντήρησιν σου μητέρας σου περὶ

τὰ διακόσια ρούβλια τὸν μῆνα. Καὶ ἡ πτωχὴ ἡ γρηὴ δὲν ἐστοίχιζεν εἰς τὸν υἱὸν τῆς οὔτε δέκα ρούβλια.

Κάμετε ἓνα καλὸ πόντσι τῆς γιγνιχάκας καὶ ἄς πάη εἰς τὸ κρεββάτι τῆς, εἶτε, ᾧ ἢ Ἐν νύμφα ἔτρεχεν εἰς τὸ πιάνο καὶ ἤρχισε νὰ παίζῃ ἐν θριαμβευτικῶν marche εἰς συνοδείαν τοῦ παπάκη τῆς, ἔλεγεν, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν φαινήν ιδέαν νὰ ἐξέλθῃ.

(Ἐπεταί συνέχεια)

Μάτα

ΣΕΛΙΔΕΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΛΕΣΘΕΝΤΟΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ ΤΟΥ ΜΙΛΤΩΝΟΣ

Η ΠΡΟΜΗΤΟΡΙΚΗ ΑΜΑΡΤΙΑ

Ἴσως ἄλλως τε θάνατος εἶναι ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν καὶ ἡ θεοποίησης αὐτῆς. Ἐὰν ἡ ἀπειλούμενη δυστυχία εἶναι τοιαύτη ὁ θάνατος τότε εἶναι ἐπιθυμητός. Οἱ θεοὶ ἀνήκουν εἰς τὴν τάξιν, εἰς τὴν δὲν δύναται νὰ φθάσῃ ὁ ἀνθρώπος, εὐθὺς ὡς προσλάβῃ θείαν τροφήν. Ἐπειδὴ οἱ θεοὶ εἶναι προγενέστεροι ἡμῶν ἐπωφελοῦνται τῆς προτεραιότητός των διὰ νὰ μᾶς πείσουν ὅτι ἐπλάσθημεν παρ' αὐτῶν· ἀλλ' ἐπιτρέπεται καὶ νὰ ἀμφιβέλλωμεν. Διὰ τοῦτο λοιπὸν ἡ ὠραία αὐτὴ γῆ, ἡ θερμαινόμενη ἀπὸ τὸν ἥλιον εἶναι τόσον γόνιμος, ἐνῶ οἱ θεοὶ οὐδὲν παράγουν; Ἐὰν ἕκαμιν τὰ πάντα ποῖος λοιπὸν ἐνέκλεισεν εἰς τὸ δένδρον τοῦτο τὴν γνῶσιν τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, δι' ἧς, ἀνευ τῆς ἀδείας των δύναται νὰ ἐξηχθῇ εἰς τὴν περιωπὴν τῆς ἰδικῆς των σοφίας πᾶς ὁ γευόμενος τὸν καρπὸν τούτου; Καὶ κατὰ τί ὁ ἀνθρώπος, γενόμενος σοφὸς προσβάλλει τὸν θεόν; Ποῖον ἀδίκημα ἢ ἰδική μας σφίκα κάμνει εἰς τὴν ἰδικὴν του; Καὶ ἐὰν ὅλα τοῦ ἀνήκουν, τί δύναται λοιπὸν νὰ σᾶς δώσῃ τὸ δένδρον τοῦτο, τὸ ὁποῖον νὰ εἶναι ἐναντίον εἰς τὴν θέλησίν του; Ὅθ' ἐρθῶναι λοιπὸν τὸν ἀνθρώπων. Καὶ ὁ φθόνος ἐνοικεῖ εἰς οὐρανίους καρδίας; Οἱ λόγοι αὐτοὶ καὶ τόσοι ἄλλοι ἀκόμη ἐνισχύουσι τὴν ἀνάγκην νὰ γευθῆτε τὸν ὠραῖον αὐτὸν καρπὸν. Ἀνθρωπίνην θεότης, κόψε καὶ γεύθητι ἐλευθέρως.

Εἶπε· καὶ οἱ ἀπατηλοὶ οὗτοι λόγοι εὔρον εἰς τὴν καρδίαν τῆς Εὐᾶς πολὺ εὐκόλον ἠχώ. Μὲ τοὺς ὀρθλακούς ἀγενεῖς ἐθαύμαζε τὸν καρπὸν, τοῦ ὁποῖου μόνη ἢ θεὰ τὴν ἐγοήτευεν.

Οἱ λόγοι, οὔτινες τὴν ἔπεισαν, οἱ λόγοι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι τῆς ἐφάνησαν τόσον λογικοὶ καὶ ἀληθεῖς ἀντηχοῦσιν ἀκόμη εἰς τὴν ἀκοήν τῆς. Ἡ ὠρα τῆς μεσημβρίας ἐπλησίαζε καὶ ἐξήγειρεν ἐν αὐτῇ τὴν ζωηρὰν ὄρεξιν, ἣν ἐκέντριζεν ἔτι πλέον τὸ ἄρωμα τοῦ γλυκυτάτου τούτου καρποῦ· ὠθεῖτο νὰ τὸν ἐγγίσῃ, νὰ τὸν δοκιμάσῃ. Ἐν τούτοις σταματᾷ διὰ μίαν στιγμὴν καὶ ἀπευθύνει πρὸς ἐκυτὴν τὰς ἐξῆς σκέψεις:

Εἶναι βεβαίως μεγάλα τὰ πλεονεκτήματά σου, ὦ θαυμάσιε καρπέ! Ἄν καὶ ἀπηγορευμένος εἰς τὸν ἀνθρώπον εἶσαι ἀξιοθαύμαστος σύ, τοῦ ὁποῖου ὁ χυμὸς ἔδωκεν ἀμέσως εὐγλωττίαν εἰς τὸν ἄφωνον, ἐδίδαξε εἰς γλώσσαν ἀκατάλληλον νὰ ὁμιλῇ νὰ ἀνακηρύττῃ τὰ θαυμάσιά σου. Τὰ θαύματα αὐτὰ μᾶς εἶχον ἀναγγελοῦν παρ' ἐκείνου, ὅστις μᾶς ἀπηγόρευσε τὴν χρῆσίν σου. Ὄνομάσας σε δένδρον τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, μᾶς ἀπαγορεύει νὰ σε ἐγγίσωμεν καὶ ἡ ἀπαγορευ-

σις αὕτη καθιστᾷ μεγκλήτερον τὴν ἀξίαν σου διὰ τῆς ἀποκαλύψεως τῶν ἠσαυρῶν, οὓς ἐνέχεις καὶ τῆς ἀνάγκης νὰ μετὰχωμεν καὶ ἡμεῖς αὐτῶν. Βεβαίως δὲν εἴμεθα κύριοι καλοῦ, τὸ ὁποῖον ἀγνοοῦμεν. Νὰ εἶναι τι· κύριος πράγματος, τὸ ὁποῖον ἀγνοεῖ, εἶναι βεβαίως τοῦτο ἀληθὴς στέρησις. Διότι ἐπὶ τέλους τί μᾶς ἀπαγορεύει ἢ τὴν γνῶσιν καὶ τὴν φρόνησιν; Πικρόμοικι ἀπαγορεύσεις δὲν ἠμποροῦν νὰ μᾶς ἐμποδίσουν.

Ἄλλ' ἐὰν ὁ θάνατος μᾶς περιβέλλῃ μὲ τὰς ἀδικηρήτους ἀλύσεις τῆς εἰς τί θὰ μᾶς χρησιμεύσῃ ἢ ἐν ἡμῖν ὑπάρχουσα ἐλευθερία; Τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν θὰ φάγωμεν τὸν ὠραῖον αὐτὸν καρπὸν θὰ ἀποθάνωμεν. Ἄλλ' ὁ ὄφις ἀπέθανεν; Ἐρχε καὶ ὅμως ζῆ, γνωρίζει, ὁμιλεῖ, σκέπτεται, συζητεῖ, αὐτὸς ὁ τῶς ἄλογος. Δι' ἡμᾶς λοιπὸν μόνους ἐπενόηθη ὁ θάνατος; Καὶ ἡ πνευματικὴ αὐτὴ τροφή ἢ ἀπηγορευμένη εἰς ἡμᾶς, θὰ ἐπεφυλάσσετο μόνον εἰς τὰ ζῶα; Ἄλλ' ἐὰν προσωρίζετο δι' αὐτὰ, διατὶ λοιπὸν τὸ πρῶτον, τὸ ὁποῖον ἐγεύθη, ἀντὶ νὰ τὸ φυλάξῃ, ζῆλοτύπως ὡς ἴδιον κτήμα, προσφέρεται μὲ τόσην προθυμίαν νὰ τὸ μεριθῆ μαζὶ μας; Σύμβουλος ἡμιστὰ ὑποπτος εἶναι φίλος τοῦ ἀνθρώπου· δὲν ἠμπορεῖ οὔτε νὰ διαφθερῇ, οὔτε νὰ ἀποκτήτῃ. Τί ἔχω λοιπὸν νὰ φοβηθῶ; Ἄλλ' ἐν τῇ ἀγνοίᾳ τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, εἰς τὴν εὐρίσκειν, εἰξεύρω τί πρέπει νὰ φοβηθῶ περισσότερο τὸν Θεόν ἢ τὸν θάνατον, τὸν νόμον ἢ τὴν τιμωρίαν; Ἐδῶ εὐρίσκειν ἀντιφάρμακον εἰς ὅλα. Ὁ θεὸς καὶ ὠραῖος αὐτὸς καρπός, ὁ τόσον ὀρεκτικὸς δίδει τὴν σοφίαν. Ποῖος λοιπὸν ἐμποδίζει νὰ τὸν κόψω καὶ νὰ χορτάσω ταυτοχρόνως τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα μου;

Εἶπε· καὶ κατὰ τὴν ὠραν αὐτὴν τῆς δυστυχίας ἔτεινεν ἐγκληματικὴν χεῖρα εἰς τὸν καρπὸν, τὸν ἔκοψε καὶ τὸν ἔφαγε. Ἡ γῆ συνηθάνθη τὸ τραῦμα, βληθεῖσα μέχρι τῶν ἐγκάτων τῆς ἢ φύσις στενάζουσα δι' ὅλων τῶν πλασμάτων τῆς καὶ διὰ τρομερῶν σημείων ἐμαρτύρησεν ὅτι τὸ πᾶν ἀπώλετο. Ὁ πονηρὸς ὄφις ἐξηρανίσθη ὑπὸ τὰ πυκνὰ δάση εἰς φυγὴν, χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῇ ἢ Εὐᾶ. Διότι ὅλη προσηλωμένη εἰς τὸν καρπὸν, ὃν ἐδοκίμαζε δὲν ἐπρόσεχεν ἢ εἰς τὴν γλυκεῖαν γεῦσιν, τὴν ὁποῖαν κανεῖς ἄλλος καρπός δὲν τῆς εἶχε παρῆξει. εἶτε διότι ἦτο πραγματικὴ, εἶτε διότι τὴν ἐφραντάσθη ἐν τῇ μεθυστικῇ ἀπολαύσει ὑπερτάτης γνώσεως. Ἡδὴ κατὰ φαντασίαν ἐνόμιζεν ὅτι πλησίαζε πρὸς τὸν Θεόν. Ἐφαγεν ἀπλήστως ἐκ τοῦ καρποῦ τούτου, ἀγνοοῦσα ὅτι ἔτρωγε τὸν θάνατον.

(Milton: Ὁ ἀπολεσθεὶς Παράδεισος).

Η ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΗΘΙΚΗΣ

Ἡ Ἑλβετία εἶναι ἀναντιρρήτως ἡ χώρα, ἐν ἣ μελετῶνται καὶ κατανοοῦνται πληρέστερον καὶ ὑπὸ τὴν πραγματικὴν των ἔννοιαν πάντα τὰ κοινωνικὰ ζητήματα ὑπὸ εἰδικῶν ἐξοχότητων, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ἀφιερώσει τὴν ζωὴν των εἰς τὴν διεθνή κοινωνικὴν ἀναγέννησιν.

Εἰς ἐκ τῶν διαπρεπεστέρων καθηγητῶν τοῦ Δικαίου τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Γενεύης εἶχε τὴν θαυμασίαν ιδέαν νὰ σχηματίσῃ μίαν ὁμάδα ἐκ τῶν ἐπιφανῶν προσωπικοτήτων τῶν δύο κόσμων, τῶν ἀσχολουμένων καὶ πρωταγωνιστούντων εἰς τὰ ζητήματα τῆς κοινωνικῆς ἀναμορφώσεως. Ἀφοῦ ἐξησφα-

λισε τὴν συνεργασίαν πάντων τούτων, καὶ συνεζητήθη τὸ πρόγραμμα ἐπὶ τῇ βίσει τοῦ ὁποῖου ἤθελον συνεργασθῆ, ἀπεφασίσθη ἀπὸ κοινοῦ ἡ ἵδρυσις διεθνούς περιοδικοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον Revue de Morale Sociale.

Φυσικῶς μεταξὺ τῆς διεθνούς ταύτης ὁμάδος ἀριθμοῦνται καὶ ὅλαι αἱ ἐπιφανεῖς πρωταγωνίστριαι τοῦ γυναικείου ζητήματος καθ' ἅπαντα τὸν κόσμον. Ἡ διευθύντρια δὲ τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» κ. Κ. Παρρέν, εἶχε τὴν ὑπερτάτην τιμὴν νὰ προσκληθῆ, ὅπως μετὰσχῃ ἐπισήμως τῆς ἱδρύσεως τῆς Διεθνούς ταύτης Ὀμάδος, καὶ τῆς συντάξεως τῆς Revue de Morale Sociale, εἰς τὴν θέλει δημοσιεύει μελέτας σχετιζομένας πρὸς τὴν δράσιν τῆς γυναικὸς ἐν Ἑλλάδι καὶ πρὸς τὴν κοινωνικὴν ἐν γένει παρ' ἡμῖν πρόδον.

Ἡ Revue de morale Sociale ἐξέδωκεν ἤδη τὸν α'. ἀριθμὸν τῆς, ἀποτελούμενον ἐξ 140 περίπου σελίδων καὶ περιλαμβάνοντα ὠραῖα ἄρθρα καὶ μελέτας κοινωνικῆς μεγίστης σπουδαιότητος.

Ἡ Revue de Morale Sociale θὰ ἐκδίδεται ἀνὰ πᾶσαν τριμηνίαν. Συνδρομὴ ἑτησίᾳ φρ. χρ. 10.

ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΛΠΕΙΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΙΒ'.

Brenner. Σεπτέμβριος.

Τί ἀγρία, καλλονή! Τί τρώος, τί μαγεία! Τί πρασινάδα! Τί βουρά! Φύσις γλυκερά κι' ἀγρία! Ἡλιος καὶ ὅμως παγωνιά, βοή μὲς' στὴ γαλήνη τοῦ Καταράκτου, τῶν δασῶν. Μαυρίλα καὶ σελήνη. Εἶμαι σοῦ Brenner τὰ βουρά, στὴ χώρα τοῦ Τυρόλου. Ποῦ δὲν θὰ μοῦ καμὲ καρδιά νὰ τὴν ἀφήσω διόλου. Τουτέστιν ἡ ἐπιστροφή ἀρχίζει στὴν Ἀθήνα. Μετὰ τὴ γαλατοπυρία θὰ πιθῶμε καὶ τὴν κίνα. Σὰν τὸ μικρὸ μικρὸ παιδί ὅπου μὲ λύπη βλέπει Πῶς τὸ παιγνίδι τῆς γιορτῆς τ' ἀφήσῃ πλέον πρέπει, Σὰν τὸ μικρὸ τὸ λαίμαργο ποῦ καρμέλιος ἔχει Καὶ τρώγοιτάς τας τῆς μετρή, στὴν ὑστερὴν προσέχει Νὰ μὴν τελειώσῃ γλήγορα, τὴ γλύκα νὰ μὴ χάσῃ Καὶ πιπιλᾷ καὶ προσπαθεῖ μ' ἐκείνη νὰ χορτάσῃ, Ἔτσι κι' ἐμεῖς βρισκόμεθα στὴν τελευταία γλύκα. Ἄχ! Ποῦν ἢ πρώτη μοῦ σιγμὴ ποῦ θῆθ' βαπόρι μπῆκα! Διαβαίνου, φεύγου καὶ πετοῦν ἢ πιὸ γλυκαῖς χαραῖς μας Καὶ μόνον μὴ ἀγάμησι ἀγίνουσι στῆς καρδιάς μας. Μὰ ὅμως ἡ ἐπιστροφή ἔχει χαραῖς καὶ γλύκαις Μὲ τί λαχάρια χαρτεῖς ὅσοι μὲ λύπη ἀφήκες! Τῆς ἐπανόδου τὸ φιλὶ τί συγκινήσεις φέρει! Καὶ ἠσημονεῖς τὴν ξενιτεῖά καὶ ἡ καρδιά σου χαίρει. Λοιπὸν σοῦ Brenner βρισκομαι ἀπὸ τῆς χθδῆς ἑσπερας Ἐδῶ θὰ παραμείνωμεν τρεῖς τέσσαρας ἡμέρας. Μ' ἐκούρασαν τὰ θέατρα κι' οἱ ὁρόμοι τοῦ Μονάχου, Τὰ καφετεῖα Luitpold, τὰ Restaurants τοῦ Στάχου, Ἡ τόσαις ἐκκλησίαις του, τὰ Maximilianum Καὶ ἡ πινακοθήκαις του, τὰ Nazionalmuseum. Τὰ σπιτία τὰ πελώρια κι' ἀπ' ὅλα πρὸ σπουδαῖον, Ἡ ἔλλειψις τῆς ἐξοχῆς, τοῦ δάσου, τῶν ὀρέων. Θαρρεῖς πῶς ἐγεννήθηκα, πῶς ἔζησα βουρσία, Ἄχ δὲν μποροῦσα νὰ ἐλθῶ μὲς' στὴν Ἀθήνα ἴδια. Γι' αὐτὸ καὶ ἀπεράσισα ἐδῶ νὰ μείνω λίγο Λίγη φρεσκάδα κι' εὐωδιά νὰ πάρω πρὶν νὰ φύγω. Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐπρόκειτο εἰς τὸ Innsbürck νὰ μείνω, Ἄλλ' ἄμα καὶ ἐβρέθηκα εἶπα «Innsbürck σ' ἀγνώω». Ἐχεις ἀέρα ἐξοχῆς, ἔχεις περίσσια κάλλη, Σὲ περιζώνουν τὰ βουρά, ἀλλ' ἀντικρίζω πάλι Σπήτια ψηλά καὶ μαγαζιά, χειρόκτια καὶ σκολιδία Καὶ τὸν Bedeker βλέποντας ἐξάρωσα τὰ φρόδια. Ἄεισθέατα πολλά, καλὴ μου πόλις, ἔχεις. Αἱ Φλωρεντία, σκέφθηκα, ἂν μείνῃς δὴ θὰ τρέχῃς. Ἐὐὸ ποῦ σκανδαλίζεσαι νὰ βλέπῃς τὰ μουσεῖα, Τῆς ἐκκλησιας, τὰ θέατρα, σὲ νέα φασαρία. Καὶ σὲ καινούργια βάσανα θὲν νὰ βρεθῆς καὶ γούργα, Μετὰ τὴν τόση κόουρασι σὲ ταραχὴ καινούργια, «Λοιπὸν τί λὲς συντρόφισσα;» Κατσούφρασε κομμάτι, Μ' ἐκῆταξε σὰν μάρμαρο, ἐγούρωσε τὸ μάτι.

Ἐφροσύκωσε, κοκκίνησε, τέλος ἐπῆρε φῶρα Καὶ μοῦπε μ' ἀγανάκτησι, θὰ φύγωμ' εὐθὺς, τώρα; Ἄ μὰ δὲν μοῦ λὲς τί κίνησα γάλλω στὴν Ἑσπερία! Πάλι σὲ βράχους καὶ βουρά μὲ πᾶς καὶ σ' ἐρημία! Ἄλοιπὸν ἂν δὲν ἐχόρτασες τὴν Ἑσπερία ἀκόμα Κάθησε σὺ καὶ φεύγω γῶ.» Τῆς ἄλλαξε τὸ χρῶμα Πάλῃ τῆς κακοφάνηκε ἡ πρόχειρός μου λύσις Καὶ εἶπε: Ὅχι μοναχὴ ἐδῶ δὲν θὰ μ' ἀφήσῃς. Χωρὶς τὴ γλύσσα πῶς μπορῶ διέξοδον νὰ εἶρω; Καὶ τὴ γλυκερά σου συντροφιά νὰ στερηθῶ δὲν ξεύρω. Θαλθῶ μαζὶ σου στὰ βουρά, θαλθῶ στὴν ἐρημία Καὶ σ' ὅποιον τί εἶδα μὲ ρωτᾷ ἐδῶ στὴν Ἑσπερία θὰ λέω μ' ἔμφρασι πολλή (καὶ μὲ κομμάτι σκάσι): Εἶδα κορφαῖς, εἶδα νερά, εἶδα βουρά καὶ δάση. Λοιπὸν ἀμέσως πήγαμε ὀλίγη ἀμακάδα Καὶ εἶδαμε τὸν ποταμὸ, τὰ ὄρη στὴν ἀράδα, Ποῦ εἶν' ἀκόμα πρὸ ψηλά κι' ἀπὸ τῆς Βαυαρίας Ἐχει τὸ Innsbürck καλλονὰς καὶ θέσεις θαυμασίας. Ἐδῶ τὸ βράδν φθάσαμε καὶ μ' ἐπῆρασε τρομάρα, Βουρά στενὰ μᾶς ἔζωσαν, σκότος βοή κι' ἀντάρα. Τὴν ὠρα δὲν δέλεπαμε σὲ σπιτί νὰ βρεθῶμε Ἀπὸ τὴν ἀγρία νυκτιὰ καὶ φύσι νὰ σωθοῦμε. Στὴν κλίην μας ἐπέσαμε μ' ἀπόλαυσι καὶ θάρρος Ἄλλ' ἀφῆρες τὰ μεσάνυχτα ἐξύπνησα μὲ βάρος, Ἡσθάρθηκα λιποθυμὰ καὶ δύσπνοια μεγάλη Καὶ μοῦ κτυποῦσε ἡ καρδιά, εἶχα μεγάλο χάλι. Κι' ἀπ' ὅλα τὸ χειρότερο—Μὲ ξεύρεις δὰ καυμένη Ἀπὸ τὸ φόβο ἔμεινα καὶ πάλι παγωμένη. Ἐξύπνησα τὴ φιλίη μου καὶ στὴ σιγμὴ ἐκείνη Ἐβρέθηκα στὸ πλάγι μου, κι' εὐθὺς νὰ μ' ἐνθαρρύνῃ Μὲ λόγους καὶ παρηγορητικὰς ζητοῦσε πλὴν ματαίως Κατάλαβα τὴν ἐπίσασ κι' ἐκείνην τεταρτάτος. Καὶ τὰ χασε, κιτρίνισε, τὸν κώδωνα τραβῶσε, Ἄλλὰ κανεῖς δὲν ἦκουε κανεῖς δὲν ἀπαντοῦσε. Καὶ τέλος στὴν ἀπελπισιὰ τὴ σκάλα κατεβαίνει Χωρὶς καλὰ καλὰ κι' ἀετὴ νὰ ξεύρῃ ποῦ πηγαίνει. Ἐν τούτοις τὴν φορὰν αὐτὴν ἐφάνη εὐτυχεστέρα, Ἡ ξενοδόχος ἐφθασε μαζὶ κι' ἡ καμαριέρα. «Γιατρὸ τῆς εἶπαμε, γιατρὸ»,—Καρένας δὲν ὑπάρχει θεὸς νὰ τηλεγραφήσωμε, νὰ ποῦμε στὸ σταθμάρχη; Ὅς τὰς πέντ' ἔξη τὸ πρῶτ' ἠμπορεῖ νὰ φθάσῃ. Ἄποτε; Μὰ ἴσως γὰ θὰ τέντωνα, Κυρία μου, ὡς τότε.» Μὲ κῆταξε γὰ μὴ σιγμὴ καὶ ἦτον τρομαγμένη Μὰ ἡ καμαριέρα ἐξαφρα εἶπε: Γιατρὸς δὴ μένει. Ἐκείνος πρὶν ὁ κύριος μ' ἐκείνη τὴν κυρία Ποῦ ἤλθανε νὰ μείνουνε σὲ μᾶς γὰ νύκτα μία. Μοῦ φαίνεται πῶς εἶν' γιατρὸς. Σὲ ναγαρὸ σανίδα Νὰ ἐδιδαν δὲν θὰ νοιωθε τόση χαρὰ κι' ἐλπίδα. Κι' ἤλθε σὲ λίγο κι' ὁ γιατρὸς κι' ἐκάθισε κοντὰ μου Κι' εὐθὺς μ' ἐστηθεοσκόπησε καὶ εἶδε τὴν καρδιά μου, Καὶ τὸ σφίγμό μου ἐπῆρασε, περιμένα μὲ τρώω, Ἄλλὰ μοῦ χαμογέλασε, μ' ἐκτύπησε στὸν ὄμο. Καὶ μοῦ εἶπε: Δὲν εἶν' τίποτε καὶ διόλου μὴ φοβεῖσαι Πιστεύω ἀσυνείδητος σὲ τόσον ὕψος εἶσαι. Καὶ κάτι στάλαις μοῦ δωσε, κι' ἡσυχάσα κομμάτι Καὶ στὸ πλερὸ μου γύρισα κι' ἐσφάλισα τὸ μάτι Μ' ἀπόφασι ἀκράδατη εὐθὺς σὰν ἔλθῃ μέρα Ἀπὸ τοῦ Brenner τὸν ψιλὸ νὰ φύγωμε ἀέρα. Καὶ νὰ σοῦ πῶ καὶ κάτι τι νὰ σοῦ φανῇ ἀστῆτον Κι' ἡ φιλίη μου πευράχθηκε, (εἶν' τῶν καιρῶν σημεῖον). Ὅταν ὁ ἥλιος πρόβαλε κι' ἐγλύκαρε τὴ φύσι Τῆς νύκτας ἡ ἀπελπισιὰ μ' εἶχε σχεδὸν ἀφήσει. Ἐβγήκαμε στὸ ἔπαιθρον καὶ τότε λίγο λίγο Μετέβαλα τὴν γνώμην μου ποῦ εἶχα γὰ νὰ φύγω. Καὶ ἔλην ἐπεράσαμε ὠρατὰ τὴν πρωία Καὶ μάλιστα αἰσθάνθηκα συγκίνησιν ἀγρία. Σὰν ἤθελα στὴν εἴσοδο τὸ πόδι μου νὰ βάλω: Στὸ ἓνα μέρος μὴ εἰκῶν, κι' ἐπιγραφή στὸ ἄλλο Μοῦ εἴλκυσαν τὰ βλέμματα, εἰκῶν πολὺ γρωσότη μου Τὸν Göthe ἀνεγνώρισα, μορφή ἀγαπητή μου. Ἐδῶ διενυκτέρευσε ὁ Göthe ὁ μεγάλος. Τὰ λόγια ἐκεῖνα ἔλεγα. Φαντάσου πᾶ τί κάλλος Ἐχει γὰ μὲ ἡ ἐρημικὴ αὐτὴ μὲς κατοικία Ποῦ τέτοια ἐφιλοξένησε μὴ μεγαλοφυῖα. Μὲ πρὸ ἀγάπη βρισκομαι στὸ ἐρημὸ βουνὸ Κι' ἀπὸ τὴν εἴσοδο συχνὰ γὰ νὰ τὸν δὲν περνῶ. Μὰ τὸ βουνὸ σκοτεινίωσε, ὁ ἥλιος κρύφθη πίσω Κι' ἡ ὠρα μῶλις τέσσαρας, τὸ ἔπαιθρον θ' ἀφήσω. Γιατὶ καὶ μὲ τὴ γροθιά μου παγῶνω, τουρτουρίζω

Τώρα τ' ἀπέναντι βουρό, με θάμβος ἀντικρύσω.
Ἐνῶ τὸ πᾶν σκοτεινίαισε, τὰ ὕψη του χρυσώνει
Ὁ ἥλιος ποῦ ἐκρύφθηκε. Τὸ χέρι μου παγώνει.

Ἀφήκαμε τὸ ὑπαιθρον καὶ στὸ δωμάτιόν μας
Μ' ἀνάγνωσι, με γράψιμο περνοῦμε τὸν καιρὸν μας.
Τοῦ καταράκιον τὰ νερά ἀκούμε ποῦ κυλοῦνε
Κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη τῆ μερὰ τὰ δαδ βουρὰ κολλοῦνε.
Μὰ τὴν ἀλήθεια τὰ σοῦ πῶ ἡ σκοτεινιά καὶ πάλι
Τῆς ῥύκτας μοῦ ἐθύμισε τὸ βάρος καὶ τῆ ζάλη.
Μοῦ φαίνεται πῶς ἔγεινα βαρεῖα σὰν τὸ μολύβι
Καὶ κάτι τι αἰσθάνομαι τὸ σῶμα τὰ μοῦ θλίβη.
Ἡ καθεμία κίνησις μοῦ φέρει πόνον, κόπον
Ποτὲ εἰς τόσον ἐψηλὸν μὴ πλησιάσης τόπον.
Μέτρων χιλιάδα μὰ μισὴ βρισκόμεθα ψηλὰ
Κι' ἂν ἴσως δὲν σοῦ φαίνονται, φιλιότη μου, πολλά.
Γιὰ μὰ στιγμὴν ξεκίνησε, πάρε γυατρὸ καὶ στάλασι
Κι' ἔλα τὰ ἰδῆς τι χαμηλὰ, τὰ δοκιμάσης ζάλασι.
Σ' ἀφίρω πιά, ἐνύσταξα ποῖος ξέυρει θαῦρον ὕπνο ;
Ἀπόψε πῆρα ἐλαφρὸν ἐπίτηδες τὸ δεῖπνο.
Νάχω στομάχι ἐλεύθερο. Καλὴ σου ρύκτα, φίλη
Καὶ τ' ἄλλα πιά θὰ σοῦ εἰποῦν προφορικῶς τὰ χεῖλη.
Δὲν ξέυρεις πόσον χαίρομαι ποῦ θὰ σὲ ἰδῶ, Μαρία
Λοιπὸν Καλὴν ἀντάμωσιν σὲ λίγο Φλωρεντία.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Κάθε νέα ἐποχὴ φέρει με τοὺς νέους συρμούς καὶ νέα ὀνόματα καὶ νέους τίτλους διὰ τὰς διαφόρους ἐπινοήσεις τῶν ὑφασμάτων καὶ τῶν σχεδίων. Ὄνόματα ὀρεκτικά, νεολογισμοὶ περίεργοι καὶ ἰδιότροποι, συντελοῦντες εἰς τὴν διαφήμισιν τῶν συρμῶν καὶ εἰς τὴν ζωηροτέραν ἐπικράτησιν αὐτῶν.

Φέτος ἔχομεν τὸν *μουσκενμένον μοναρέν* (moire mouillé) εἶδος μουαρέ με εὐρυτάτους καὶ κανονικοὺς κυματισμούς, τόσον ἐπιτηδείως σκορπισμένους εἰς τὸ ὕφασμα, ὥστε φαίνεται ὡς νὰ ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ νερὸ καὶ νὰ κρατῆ ἀκόμη τὰ ἔχνη του ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας του. Ἐχομεν τὰ δροσισμένα μεταξωτά, ἐν εἶδος, ταφτὰ glacé πολὺ πυκνοῦ με κυματισμοὺς ροδίνου καὶ λευκοῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου φαίνονται ὡς ψήγματα ἀργύρου σκορπισμένα εἰς τὸ ὕφασμα. Ὡς φουλάρικ θριαμβεύουν φέτος τὰ φουλάρια με βούλες, μετρίου μεγέθους, λευκὰς ἐπὶ ἐρυθροῦ ἢ κυανοῦ ἢ λιλά ἢ μαύρου.

Ἐτεῖς ἐκεῖ θὰ ἔχητε τὰ θαυμάσια καὶ ἀτελείωτα φουλάρια τῆς κ. Σπάρτης Καρασταμάτη, ἡ ὁποία ὡς εἰξέυρω παρακολουθεῖ τὰ παρισινὰ σχέδια, ἀλλ' ἡ ὁποία ἔχει τὸ μονοπώλιον τῆς στερεότητος, με τὸ ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ συναγωνισθῆ.

Διὰ φορέματα κοινοτέρως χρήσεως ἔχομεν τὰ βαμβυχομέταξα, τὰ ὁποῖα ἀντικηχιστοῦν τὰ ζεφίρ καὶ τῆς μπατίστες καὶ τὰ ὁποῖα πλύνονται καὶ σιδερόνονται ὡς αὐτά. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶναι με στενὲς ριγίτσες ἐναλλάξ βαμβυκακῶς καὶ μεταξωτάς, ὥστε τὸ ὕφασμα νὰ φαίνεται ὡς ὀλομέταξον.

Ἐχομεν καὶ τὸ σατέν Liberty ἐν εἶδος μουσελίνας με μετὰξι στριμμένο. Χρησιμεύει περισσώτερον διὰ γαρνιτούρες, διὰ σκέπασμα γιαννάδων καὶ ρεβέρ καὶ εἶναι πολὺ στερεωτέρως τῆς συνειθισμένης μουσελίνας.

Ὡς μάλλινα λεπτὰ ὑφάσματα τὰ δίμητα καὶ τὰ λεπτὰ κασμιράκια συνειθίζονται πολὺ. Πολλὰ ἐκ τούτων με σχέδια τετράγωνα, ἀνὰ μέσον τῶν ὁποίων σκορπίζονται μικρὰ δεσμίδες ἀνθέων, σχέδια πτερῶν ἢ φλόγιοι Λουδοβίκου XVI. Ἀλλὰ τὰ σχέδια ὅλα αὐτὰ καθαρὰ, σαφῶς διαγεγραμμένα καὶ πολὺ γεωμετρικά. Τὰ σχέδια τῶν φορεμάτων ἀρχίζουν ὀριστικῶς νὰ περιπλέκονται. Φαίνεται ὅτι ἡ ἴσχυς φούστα κάμνει ὀριστικῶς πλέον τὴν ἀποχώρησιν τῆς διὰ νὰ δώσῃ θέσιν εἰς τῆς διπλῆς φούστες καὶ τὰς princesses καὶ τὰ luniques καὶ τὰ πανιέ, τὰ ὁποῖα ὅσον καὶ ἂν φαίνονται εὐμορφα με τὰ ντραπαρίσματα τῶν ποτὲ δὲν ἠμποροῦν νὰ συγκριθοῦν με τὴν χάριν καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν τῶν ἴσων φορεμάτων.

Τὰ bolero ἐπίσης παίζουν μεγάλο ρόλο. Παντός σχεδίου καὶ πάσης διατάξεως. Ἀντικηχιστοῦν καὶ τῆς ζακέτες ἀκόμη εἰς τὰ φορέματα τοῦ περιπάτου καὶ τῆς καθημερινῆς χρήσεως, πάντοτε με ὑποκαμισάκια λευκὰ μεταξωτά, στολισμένα ποικιλοτρόπως. Το λευκὸν εἶναι ὑπὲρ ποτε τοῦ συρμοῦ, ἰδίᾳ εἰς συνδυασμοὺς με τὸ μαῦρον. Καὶ διὰ πελερίνας ἀκόμη λευκὸ χονδρὸν μεταξωτὸν σκεπασμένον με μαύρας δαντέλας εἶναι πάρα πολὺ τοῦ συρμοῦ.

Καὶ τὰ καπέλλα λευκὰ, πάλλευκα ἀπὸ τρίχαν ἢ ἀπὸ ψάθαν ὀρύζης, με μαῦρα πτερὰ καὶ με τριαντάφυλλα γαρνιρισμένα ἀποτελοῦν ἐν σύνολον πολὺ ὠραῖον. Διὰ στρυγγυλά καπέλλα ἐπίσης πάλλευκα ἀπὸ τρίχαν ἢ ψάθαν ὀρύζης γαρνιρισμένα ἀπὸ ἀφρὸν μαύρων τρυλιῶν καὶ με δέσμας ὠραίων ἀνθέων, κατὰ προτίμησιν ρόδων.

Φέτος θὰ ἔχωμεν καὶ πολλοὺς ἀνοικτοὺς λαίμους, πολλὰ καρὲ καὶ σχεδὸν ἐντελῶς decolleté. Καὶ πρέπει νὰ ὁμολογηθῆ ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ καταβοῦν οἱ μέχρι τῶν ὠτων γιαννάδες, οἱ ὁποῖοι ἔκρυπτον τοὺς ὠραίους λαίμους καὶ ἐδέσμευαν τὰς κεφαλὰς εἰς πᾶσαν τῶν κινήσιν.

Πολλὰ κρόσια ἀπὸ χάνδρες. Διὰ μαῦρα φορέματα ἢ γαρνιτούρα με λευκὰς νταντέλας καὶ με χανδρωτὰ κρόσια εἶναι ἐνδεδειγμένη. Καὶ διὰ μαντελέτα ἐπίσης.

Τὰ παπούτια κίτρινα, ἀλλὰ σκοῦρα καὶ βερνικωμένα, σχήματος δὲ στενόμακρα καὶ σουβλερὰ ἐμπρός.

Εἶναι ὁ τελευταῖος συρμός.

Παρισινή

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἡ Φιλανθρωπικὴ ἀγορὰ, ἣν διοργάνωσεν ἡ Α. Β. Ὑψηλότης ἢ πριγκήπισσα Σοφία ὑπὲρ τοῦ Νοσοκομείου τῶν μικρῶν διεξήχθη μετὰ θαυμασίας ἐπιτυχίας κατὰ τὴν Δευτέραν καὶ Τρίτην τοῦ Πάσχα.

Καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ ἐπιτύχη, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν τοῦ εὐγενοῦς σκοποῦ, ὑπὲρ οὗ διοργανοῦτο ἡ ἐν λόγῳ ἑορτὴ καὶ τῆς Ὑψηλῆς Προέδρου τοῦ Σωματείου τούτου, τὸ ὁποῖον διὰ τοῦ Ἰδρυθέντος ἐν πάσῃ τελειότητι, ὡς ἄλλοτε ἐν κυρίῳ ἀρθρῷ ἡμῶν ἐγράψαμεν, νοσοκομείου εἰς τόσα μικρὰ ἄπορα θὰ ἀποδίδεται ἡ ὑγεία καὶ ἡ ζωὴ.

Τὸ εἰσπραχθὲν ἐκ τῆς ἀγορᾶς ταύτης ποσὸν ἀνέρχεται εἰς τριάντα πέντε περίπου χιλ. δραχμὰς, ποσὸν τὸ ὁποῖον θὰ ἐπαρκέσῃ διὰ τὴν ἔναρξιν τῆς λειτουργίας τοῦ ἐν λόγῳ Νοσοκομείου.

Ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀγίας ταύτας ἡμέρας ἡ γυναικεῖα φιλανθρωπία δὲν περιορίσθη μόνον εἰς τὴν ἐν λόγῳ ἀγοράν. Τὸ νεοσύστατον ὑπὸ κυριῶν σωματεῖον ὑπὸ τὸν τίτλον ἡ «Εὐποιτα», οὗ πρόεδρος εἶναι ἡ κ. Ἑλένη Ροῦδου καὶ ταμίας ἡ κ. Ἑλένη Νεγρεπόντη παρέσχεν ἀπερὸρρουγα κατὰ τὰς ἐσοτὰς τοῦ Πάσχα εἰς μέγαν ἀριθμὸν φυλακισμένων, ἀπεφυλάκισε δὲ καὶ τινὰς ἐξ αὐτῶν, ἀτυχεῖς οἰκογενειάρχας, οἵτινες ἐκρατοῦντο εἰς τὰς φυλακὰς διὰ μικρὰ καὶ ἀνάξια λόγου χρηματικά ποσά. Τὴν ὠραίαν αὐτὴν φιλανθρωπικὴν γυναικεῖαν κίνησιν ἐπεσφράγιζαν αἱ ἐσωτερικὴ μαθήτριαί τοῦ Παρθεναγωγείου Χίλλ, στερηθεῖσαι ἐπὶ μίαν Κυριακὴν τὸ γλυκισμὰ των καὶ τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ ἐκ 12 δρ. ἀποστείλασαι εἰς τὴν πτωχὴν πρόσφυγα κόρην, τὴν ἀσθενῆ τῆς ὁδοῦ Λέκκα, περὶ ἧς ἐγράφομεν εἰς τὸ φύλλον τῆς παρελθούσης Κυριακῆς.

Ἡ ἐπέτειος τοῦ Πρίγκηπος Γεωργίου εἰς τὴν Μουσικὴν Ἑταιρείαν

Σήμερον Κυριακὴν ὦραν 9ην μ.μ. ἡ Κρητικὴ Ἀδελφότης τῶν Ἡρακλειωτῶν τελεῖ ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ ἑορτῇ τοῦ πρίγκηπος Γεωργίου, ἡγεμόνος τῆς Κρήτης τιμητικὴν ἐσπερίδα. Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἐσπέρας θὰ ἐκφωνήσωσιν οἱ κ.κ. Λάμπρος καὶ Σωτηριάδης, ποιήματα δὲ θὰ ἀπαγγείλουν οἱ κ.κ. Προβελέγκιος, Παλαμάς, Σουρῆς καὶ Πολέμης.